

SUOMEN RAUHANVÄLITYS- VALMIUDEN RAKENTAMINEN

Ari Kerkkänen

Sisältö

Johdanto

1. Rauhanvälittämisestä
 2. Rauhanvälitys perusta rauhanturvaamiselle
 3. Suomi rauhanvälittäjänä
- Viiteluettelo

Suomen rauhanvälitysvalmiuden rakentaminen

Taustapaperi 2

Ari Kerkkänen

© 2011 SaferGlobe Finland ja Ari Kerkkänen

Taustapaperia voi tilata painettuna SaferGlobe Finlandin toimistosta. Taustapaperin PDF-muotoa saa vapaasti tulostaa. Siteerattaessa taustapaperia on lähdeksi mainittava kirjoittaja ja SaferGlobe Finland. Lisätietoja www.saferglobe.fi

Ulkoasu ja taitto: Anssi Vaalio

ISBN 978-952-67549-0-1 (nid.)

ISBN 978-952-67549-1-8 (PDF)

SUOMEN RAUHANVÄLITYS- VALMIUDEN RAKENTAMINEN

KIRJOITTAJAT

Ari Kerkkänen on koulutukseltaan filosofian tohtori. Hän on virkavapaalla Kriisinhallintakeskuksen (CMC Finland) johtajan tehtävistä toimien Suomen Lähi-idän instituutin johtajana. Hän on aiemmin työskennellyt tutkijana Helsingin yliopistossa ja analytikkona YK:n entisen Jugoslavian sotarikostuomioistuimessa Haagissa sekä useita vuosia rauhanturva- ja kriisinhallintatehtävissä sekä Lähi-idässä että Balkanilla. Hän on SaferGlobe Finlandin Tieteellisen johtokunnan jäsen.

JOHDANTO

Suomi pyrkii vahvistamaan rooliaan rauhanvälittämisessä. Ulkoasiainministeriö julkaisi raportin Rauhanvälitys – Suomen suuntaviivoja (6.5.2010), jossa tarkastellaan Suomen mahdollisuuksia vahvistaa osallistumista rauhanvälitykseen. Suomi ja Turkki järjestivät rauhanvälitysseminaarin New Yorkissa YK-viikolla 2010 tavoitteenaan käynnistää prosessi YK:n rauhanvälitysvalmiuksien kehittämiseksi. Joulukuussa pääministeri Mari Kiviniemi kutsui eduskuntaryhmien puheenjohtajat keskustelemaan rauhanvälittämisestä ja ilmoitti samalla, että rauhanvälitys tulee seuraavaan hallitusohjelmaan. Talvella 2011 ulkoasiainministeriö järjesti seminaarin kansalaisyhteiskunnan roolista rauhanrakentamisessa ja rauhanvälityksessä.

Suomella on tunnettuutta rauhanvälittämisessä presidentti Martti Ahtisaaren toiminnan ja siitä myönnetyn Nobelin rauhanpalkinnon myötä. Ahtisaaren perustama Crisis Management Initiative (CMI) on rauhanvälittämiseen ja konfliktien ratkaisuun keskittyvä järjestö. Kansanedustaja Pekka Haavisto on tehnyt tunnustettua työtä erityisesti Sudanissa EU:n erityisedustajana, Elisabeth Rehn YK:n erityisedustajana Bosnia-Hertsegovinassa ja Harri Holkeri Pohjois-Irlannin rauhankomitean jäsenenä. Suomi tunnetaan ja sen osaaminen tunnustetaan YK-rauhanturvaope-

raatioiden pitkäaikaisena osallistujamaana. Tunnettuutta alkaa heikentää nykyinen hyvin vähäinen osallistuminen YK-operaatioihin. Vähäistä osallistumista korvaa hieman merkittävät YK-rauhanturvaoperaatioiden ylimmät tehtävät, joista viimeisenä kenraalimajuri Juha Kilpiän valinta Lähi-idässä toimivan YK:n asepovalvontaoperaation (UNTSO) päälliköksi. Rauhanturvaamisen marginalisoiduttua esille on noussut tarve monipuolistaa rauhanrakentamiseen keskittyvää toimintaa. Yhtenä kansallisenä tavoitteena on myös YK-turvallisuusneuvoston vaihtuva jäsenyys vuosina 2013–14.

Mitkä ovat Suomen edellytykset rauhanvälittämiseen? Puheissa on noussut esille jopa pyrkimys rauhanvälittämisen ”suurvallaksi”; näitä puheita jo jarruteltiin aina tasavallan presidentti Tarja Halosta myöten syyskuussa 2010.

Tämän kirjoituksen tavoitteena on tarkastella sitä, mitä rauhanvälitystoiminnan vahvistaminen vaatii kansallisten valmiuksien puolesta. Lienee itsestään selvää, että Suomella ei ole sellaisia muista valtioista poikkeavia erityisominaisuuksia, jotka mahdollistaisivat uskottavan osallistumisen rauhanvälittämiseen ilman, että niitä valmiuksia ryhdytään määrätietoisesti kehittämään.

Kirjoituksen johtopäätös on, että Suomi voi parhaiten kehittää valmiuksia rauhanvälitykseen osallistumalla aktiivisesti YK:n rauhanturvatehtäviin, EU:n kriisinhallintatehtäviin ja erilaisiin kehitysyhteistyötehtäviin sekä yhdistämällä näihin tehtäviin lähtevien ja osallistuvien koulutukseen koulutusta rauhanvälittämisen ja rauhan-

rakentamisen perusteista. Osallistuminen lisää Suomen uskottavuutta, jota välitystehtävissä tarvitaan ja vuosien kuluessa jotkut kansainvälistä kokemusta omaavat rauhanturvatehtävien asiantuntijat saattavat edetä tehtäviin, joiden joukosta rauhanvälittäjiä löytyy.

Ahtisaaresta huolimatta ensimmäisenä tavoitteena ei pitä olla yksittäisten huippuvälittäjien löytäminen vaan osallistuminen laajemmin luottamusta rakentaviin toimiin osana rauhanturva- ja kehitysaputehtäviä lähellä konfliktissa olevan yhteiskunnan ruohonjuuritasoa. Suomen rooli voi liittyä myös nykyistä keskitetympään ja vahvempaan rauhanvälittämisen tutkimukseen. Rauhanvälityksen perustan luo käytäntöön sovellettava akateeminen tutkimus, jossa aluetuntemuksella (-historialla, -maantieteellä), kulttuurien ja kielten tuntemuksella on keskeinen sija. Kestävän rauhanvälitystoiminnan osaamisen ja voimavarojen luominen on tehtävä, joka vaatii vuosikymmeniä. Tulevan hallitusohjelman rauhanvälitysosuuden painopiste tulee olla perustuksen laskemisessa eli rauhanvälityksen kansallisen valmiuden luomisessa.

1. RAUHAN- VÄLITTÄMISESTÄ

Rauhanvälitystoiminnan tavoitteena on joko löytää sovinto käynnissä olevan konfliktin osapuolien välillä tai rauhanvälitystoiminnalla estää uhkaavan konfliktin syttyminen ja auttaa sovinnon löytämisessä. Lopullisena tavoitteena on rauhansopimus. Onnistuneimmillaan rauhanvälityksen ansiosta uhkaava konflikti voidaan välttää. Rauhanvälitys osana rauhanrakentamista luo myös edellytykset onnistuneelle rauhanturvaamiselle ja kriisinhallinnalle. Rauhanturvaimisen mekanismit tukevat konfliktinratkaisua. Onnistunut esimerkki menestyksellisestä rauhanvälitystoiminnasta oli konfliktiksi kärjistyvä tilanne Keniassa presidentinvaalien jälkeen vuonna 2007. Entinen YK:n pääsihteeri Kofi Annan toimi esimerkillisesti välittäjänä ollen ratkaisevassa roolissa täysimittaisen sisällissodan estämiseksi. Rauhanvälittämisen tarve on jatkuvasti olemassa. Maailma kärsii pitkittyneistä sekä uusista konflikteista Lähi-idässä. Afganistan on vielä kaukana rauhasta. Köyhyys, inhimillinen turvattomuus ja työttömyys lisäävät konfliktialttiutta laajoilla alueilla Afrikassa ja Aasiassa.

Rauhanvälityksessä on useita erilaisia toimintamuotoja, vaikka yleisimmin rauhanvälitystoiminta kytkeytyy kansainväliseen diplomatiaan ja henkilöityy esimerkiksi YK:n pääsihteerin tai EU:n erityisedustajien toiminnassa. Rau-

hanvälittäjinä käytetään myös entisiä valtionpäämiehiä, heistä Jimmy Carter on Suomen Ahtisaaren lisäksi hyvä esimerkki.

Rauhanvälittämisessä on useita eri tasoja. Poliittiset ratkaisut tehdään valtioiden tai kansainvälisten järjestöjen ylätasolla, oli kysymys sitten tulitauon sopimisesta, aselevosta tai rauhansopimuksesta. Nämä sopimukset ovat valtioiden välisiä tai valtion sisäisiä. Usein niiden saavuttamista tuetaan kansainvälisten järjestöjen, lähinnä YK:n, toimesta tai useamman kansainvälisen toimijan yhteistyönä (esimerkkinä Lähi-idän kvartetti – YK, EU, Yhdysvallat ja Venäjä). Toiminnan oikeutuksena ovat YK:n turvallisuusneuvoston päätökset tai konfliktissa olevien osapuolien pyyntö.

Onnistunut ja kestävä ratkaisu tarvitsee tuekseen koko yhteiskunnan ja kansalaisten antaman oikeutuksen. Rauhanvälitys koskee siten koko konfliktissa olevaa yhteiskuntaa, ei pelkästään sen poliittista ylätasoa. Inhimillisen turvallisuuden toteutuminen antaa poliittiselle hallinnolle oikeutuksen edustaa kansalaisia myös rauhasta sovittaessa. Rauhanvälityksessä vähemmälle huomiolle on jäänyt se työ, jota on tehtävä kansalaisyhteiskunnan ruohonjuuritasolla juuri tuon oikeutuksen saavuttamisen välttämättömyyden vuoksi. Sitä ei välttämättä tarvitse eikä pidäkään kutsua rauhanvälittämisiksi, mutta siihen osallistuminen ja sen tukeminen on ymmärrettävä välttämättömänä edellytyksenä ylätasolla tapahtuvan rauhanvälittämisen onnistumiseksi. Se on luottamuksen rakentamista, ja rauhanvälittämisessä koko yhteiskunta eri tasoineen ja toimijoineen on huomioitava luottamusta rakentavassa toiminnassa.

1. Rauhanvälittämisestä

Nämä yllä olevat Johan Galtungin koulukunnan ajatukset ovat edelleen ajankohtaisia ja muodostavat vahvan teoreettiskäytännöllisen viitekehyksen rauhanvälitykseen ja –rakentamiseen¹. Jacobsenin ja Brand-Jacobsenin mukaan paraskaan rauhansopimus ei ole riittävä, jos se ei perustu laajaan tukeen ja osallistumiseen yhteiskunnan kaikilta tasoilta². Tällöin rauhanvälitystoiminnassa toimijoiksi muodostuu myös konfliktiyhteiskunnan oma väestö ja kansalaisyhteiskunta yhteistyössä ulkopuolelta tulevan rauhanvälitystoiminnan kanssa.

Esimerkiksi suurin osa EU:n siviilikriisinhallinnan asiantuntijoista toimii kenttätehtävissä poliittisen ylätason alapuolella kunta-, maakunta- ja aluetasolla paikallisviranomaisten ja kansalaisten kanssa. Heidän päivittäinen työnsä rakentuu kohtaamisesta konfliktissa olevan yhteiskunnan toimijoiden ja kansalaisten kanssa. Heillä on erinomainen mahdollisuus asiantuntijatyönsä kautta toimia varsinaista työtehtävää laajemmin rauhanvälittämisen tukemiseksi. Heidän on tunnistettava omassa työssään luottamuksen rakentajan, myös sovittelijan, rooli, joka kulkee koko ajan mukana heidän varsinaisen ammattiosaamiseen liittyvän tietotaidon siirtämisen ohella. Siten jokainen asiantuntija voi toimia ”rauhanvälittäjänä” ja rauhanrakentajana edistäessään omassa työssään tietoisesti luottamuksen rakentamista ja luoden ruohonjuuritasolta edellytyksiä ylätason rauhanvälittämiseen ja konfliktinratkaisuun.

Rauhanvälittäjien lisäksi on olemassa useita valtiohallinnon tai kansainvälisten järjestöjen ulkopuolella toimi-

via itsenäisiä ja yksityisiä järjestöjä, jotka pyrkivät edistämään konfliktien rauhanomaista ratkaisua. Suomalaisille tutuin on Ahtisaaren perustama CMI. Muita suomalaisia järjestöjä ovat esimerkiksi Kirkon Ulkomaanapu, Kansalaisjärjestöjen konfliktinehkäisyverkosto KATU ja Sadankomitea³. Näillä järjestöillä saattaa olla ratkaiseva tehtävä välittäjätehtävissä tavoilla, jotka välttämättä eivät konfliktidynamiikan ja osapuolten välillä vallitsevan luottamuksen puutteen vuoksi vielä olisi mahdollisia virallisille toimijoille. Järjestöt voivat myös tukea pyynnöstä rauhanvälittäjien toimintaa välittämisen eri tasoilla ja eri tehtävissä. Usein järjestöjen työ saattaa olla tarpeen neuvottelujen valmistelussa sille asteelle, josta virallinen rauhanvälitystoiminta kansainvälisen järjestön tai konfliktiosapuolien valtuuttamana voi alkaa. Näiden toimijoiden on usein valtiotason toimijoita tai kansainvälisiä järjestöjä helpompi saavuttaa osapuolten luottamus. Ne voivat toimia valmisteluvina ja tunnusteluvina välittäjinä tiellä, jossa etsitään kompromisseja ja osapuolille hyväksyttävää aloituspistettä ja neuvottelupohjaa siihen asti, kunnes neuvottelut ovat kypsiä julkisuuteen ja rauhansopimukseen tähtäävään rauhanvälitykseen. Järjestöjen ongelmana voi olla sekä uskotavuus että rahoitus. Osallistuminen rauhanvälitykseen vaatii molempia ja tästä syystä järjestöt harvoin voivat toimia täysin ilman ainakin välillistä valtion tai kansainvälisen järjestön antamaa tukea tai pyyntöä.

Rauhanvälityksen lopullinen tavoite on sekä poliittinen (sopimus osapuolien välillä) että yhteiskunnallinen (kansalaisten oikeutus poliittiselle päätökselle) konfliktinratkaisu ja rauha.

2. RAUHANVÄLITYS PERUSTA RAUHAN- TURVAAMISELLE

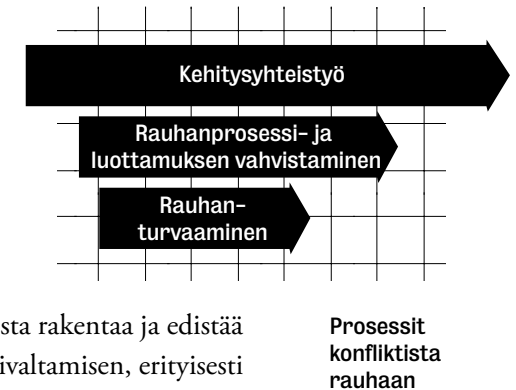
Rauhanvälitystoiminta on nykyistä selvemmin sovitettava yhteen rauhanturvaamisen ja kriisinhallinnan kanssa. Rauhanvälittämistä ei pidä tehdä kriisinhallinnan ehdoilla, vaan siihen liittyvänä toimintana ja ennen kaikkea sen edellytyksenä. Afganistan on esimerkki siitä, että kriisinhallinnan menetelmin ei saada edistystä aikaan siitä syystä, että yhteistä sopimusta vallan jakamisesta Afganistanissa osapuolien välillä ei ole, eikä myöskään yhteisymmärrystä Afganistanin alueellisten naapureiden kesken (Pakistan, Iran, Intia).

Rauhanvälitystoiminnan on luotava perusta rauhanturvaamiselle. Aikaisemmin rauhanturvaaminen toteutui yleensä siten, että toiminta pohjautui sovittuun tai sovittavaan aselepoon, jota YK-rauhanturvaajat kansainvälisen yhteisön edustajina valvoivat ja raportoivat aselevon toteutumisesta tai toteutumattomuudesta. Rauhanturvaamista siis edelsi rauhanvälittäminen, joka toimi perustana rauhanneuvotteluille. Rauhanturvaamiselle olivat edellytykset olemassa aselevon tai tulitaukosopimuksen johdosta. Tästä esimerkkinä Golanilla YK:n UNDOF-operaatio samoin kuin vanhin edelleen toimiva YK-operaatio UNTSO Lähi-idässä. Rauhanvälitystä Golanin kukkuloiden suhteen tarvitaan edelleen, sillä siellä ei ole päästy loiton-

tamis- ja tulitaukosopimuksesta eteenpäin itse rauhansopimukseen.

Kriisinhallinta puolestaan jo terminä ”unohtaa” rauhan. Siinä perusteettomasti lähtökohdaksi on tullut se oletus, että sotilaallista voimaa käyttämällä osapuolet voidaan pakottaa väkivallan lopettamiseen, josta sitten edetään rauhaan⁴. Eteneminen tapahtuu siis toisesta näkökulmasta kuin rauhanturvaamisessa.

Poliittisen sopimuksen vallanjaosta puuttuessa muut menetelmät jäävät vaillinaisiksi, koska niiltä puuttuu se pohja ja edellytykset, jonka varaan olisi mahdollista rakentaa ja edistää yhteiskunnallista vakautta. Tämän oivaltamisen, erityisesti Afganistanin kokemusten pohjalta, pitäisi johtaa rauhanturvaamisessa/kriisinhallinnassa siihen uudelleen orientoitumiseen, joka asettaa rauhanvälityksen, poliittisen sopimuksen vallanjaosta ja hallinnosta löytämisen edellytykseksi muille kriisinhallintatoimille. Jos rauhanvälitysprosessin luomaa edellytystä ei ole, kriisinhallintatoimia ei pitäisi käynnistää (ainakaan sotilaallisia), jos kysymyksessä ei ole täysin välttämätön siviiliväestön suojelutilanne (kansanmurhan estäminen). Näissä tilanteissa YK:n valtuutuksella ihmishenkien suojeleminen menee valtion suvereniteetti vaatimuksen ohitse.

3. SUOMI RAUHAN- VÄLITTÄJÄNÄ

Suomessa ei ole mitään sellaisia rauhanvälitystoimintaan liittyviä ominaisuuksia, mitä ei löytyisi mistä maasta ja kansasta tahansa. Suomen etu on hyvä tunnettuus liittosuhteiden ulkopuolisena valtiona, jolla nykyisestä vaatimattomasta YK-osallistumisesta huolimatta on vielä uskottavuutta vanhan ja pitkäaikaisen YK-rauhanturvatoimintaan osallistumisen johdosta. Luonnollisesti presidentti Ahtisaaren Nobel-palkinto, vaikkakin yksityishenkilölle annettuna, tukee luottamusta Suomea ja suomalaisia kohtaan.

Sotilasliittoon kuulumattomuus antaa Suomelle sitä uskottavuutta, joka puuttuu suur- tai liittolaisvaltojen edustajilta. Tästä syystä suomalaisella välittäjällä voi olla uskottavuutta, joka puuttuu suur- tai liittolaisvaltojen edustajilta⁵. Suomen kohdalla konfliktiosapuolien ei tarvitse pelätä mahdollisen välittäjän kansallisia etuja. Konfliktien osapuolet ovat aina varuillaan ulkopuolisten vaikuttamista. Välitystehtävissä toimiminen Suomen kaltaiselle pienelle valtiolle vaatimattomin voimavaroin on kuitenkin vaikeaa ilman laajempaa kansainvälistä viite- ja yhteistyökehystä. YK globaalina toimijana ja EU alueellisena viitekehyskentä ovat luontevimmat viitekehykset suomalaiselle rauhanvälitysosaamiselle.

Kansainvälinen osallistuminen rakentaa rauhanvälittämisen kivijalkaa

Suomi ei voi siis ryhtyä rauhanvälittäjäksi minkään erityisen ominaisuuden johdosta. Tästä huolimatta Suomella voi olla kokoaan suurempi ja tärkeämpi rooli rauhanrakentamisessa ja -välittämisessä tulevaisuudessa, mikäli työtä tehdään tavoitteellisesti tämän päämäärän saavuttamiseksi. Tähtäimeksi ei kannata asettaa yksittäisten huipuvälittäjien löytämistä, vaan kärsivällistä voimavarojen kasvatusta kansainvälisiin tehtäviin osallistumisen ja rauhanvälittämistä ja luottamuksen rakentamista tukevan koulutuksen kautta. Ahtisaaren oma tausta kertoo hyvin, mistä lopulta menestyvä välittäjä voi syntyä; pitkäaikaisesta ja monipuolisesta kansainvälisestä työkokemuksesta yhdistettynä sopivaan henkilökohtaiseen osaamiseen ja toimintatapaan. Näistä yksilöistä, jos heitä välitystehtäviin pyydetään, ja heille kansallinen tuki suodaan, voi syntyä uusia suomalaisia maailmanluokan rauhanvälittäjiä – ei vielä ehkä tällä vuosikymmenellä, mutta seuraavien vuosikymmenien kuluessa. Suomalaisille välittäjille sopineekin parhaiten rooli kansainvälisten järjestöjen valtuuttamisessa välitystehtävissä, jossa suomalaisuus toimii luottamusta lisäävänä tekijänä henkilön kansallisuuden ja ominaisuuksien kautta.

Tämän perustuksen vahvistamisessa ja osaamisen kasvatamisessa avainasemassa on edelleen vahvistuva osallistuminen kansainvälisiin tehtäviin siviiliasiantuntemuksella ensisijaisesti YK, EU, Etyj ja toissijaisesti muissa kansainvälisten järjestöjen tehtävissä, joissa tehtävät liittyvät epävakaisiin, hauraisiin tai konfliktissa oleviin yhteiskuntiin

ja valtioihin. Kenttätehtävien lisäksi asiantuntijoita olisi rohkeasti pyrittävä sijoittamaan myös kansainvälisten järjestöjen esikunta- ja sihteeristötehtäviin (YK - New York, EU - Bryssel ja Etyj - Wien).

Siviiliasiantuntijoiden perehdyttäminen rauhanvälitykseen

Suomalaisten siviiliasiantuntijoiden määrä kansainvälisissä tehtävissä on noussut voimakkaasti viimeisten vuosien aikana. Näitä asiantuntijoita tulee valmentaa koulutuksella myös tiedostamaan nykyistä paremmin rauhanvälitys. Kaikista kansainvälisiin tehtäviin lähtevistä asiantuntijoista ei pidä yrittää kouluttaa rauhanvälittäjiä, mutta kaikille voidaan kouluttaa tietoisuutta siitä, että omassa roolissaan luottamuksen rakentajina ja sovinnon edistäjänä omalla työtasollaan he tukevat koko ajan ylätasolla tapahtuvaa varsinaista poliittista rauhanvälittämisen prosessia.

Pitemmällä aikavälillä joistakin näistä kenttätason toimijoista voi nousta esille yksilöitä, joiden kokemus ja koulutus mahdollistavat toimimisen vaativimmissa ja varsinaisissa välitystehtävissä. Ensi vuosikymmenen rauhanvälittäjiä ei voida yksilöidä nyt, mutta heitä saattaa nousta esille siitä joukosta, joka tällä hetkellä osallistuu kansainvälisiin tehtäviin. Suomesta ei rakenneta rauhanvälittämiseen erikoistunutta maata hetkessä, mutta nyt voidaan edesauttaa sen kehityksen vahvistamista, jonka seurauksena joistakin suomalaisista tulevana vuosikymmeninä voi tulla Martti Ahtisaaren ja Pekka Haaviston kaltaisia toimijoita.

Rauhanvälitysvaivojen kehittämisen kansalliset toimijat

Avaintekijöitä suomalaisen osaamisen kansainvälisessä rauhanvälittämisessä on määrätietoinen ja vuosia kestävä työskentely voimavarojen vahvistamiseksi ulkoasiainministeriön strategisessa ohjauksessa, mutta riittävän laaja-alaisena ja yhteistyössä tutkimuslaitosten, koulutuslaitosten ja rauhanrakentamiseen keskittyvien kansalaisjärjestöjen kanssa. Ulkoasiainministeriön johdolla on koottava ryhmä, joka koostuu Ulkopoliittisen instituutin, CMI:n, Tampereen rauhan- ja konfliktitutkimuslaitoksen, Kirkon ulkomaanavun ja Kuopion Kriisinhallintakeskuksen kaltaisista toimijoista. Ulkopoliittinen instituutti ja Tampereen rauhan- ja konfliktitutkimuslaitos tukevat valmiuksien rakentamista tutkimuksen keinoin, CMI rauhanvälittämisen metodin ja mekanismien suhteen ja Kriisinhallintakeskus vastaa osana siviilikriisinhallinnan asiantuntijoiden koulutusta myös rauhanvälittämiseen ja luottamuksen rakentamiseen liittyvästä koulutuksesta. Nämä kukin tuovat oman osaamisensa ja voimavarat pitkäjänteiseen kansallisen rauhanvälityskyvyn kehittämiseen. Ulkoministeri Alexander Stubb on esittänyt EU:lle rauhanvälitysinstituutin perustamista. Rauhanvälitysinstituutin voi perustaa myös kansallisena sihteeristönä koordinoimaan käytännössä yllämainitun verkoston työtä.

Tutkimusta rauhanvälityksestä

Tulevaisuuden rauhanvälitystoiminnan vahvistamiseksi ja myös kansainvälisen osaamisen tunnustuksen saamiseksi, rauhanvälitykseen liittyvää tutkimusta on vahvistettava. Tutkimuksella on pyrittävä selvittämään objektiivisesti on-

nistuneen rauhankäytön edellytyksiä, menetelmiä, rauhankäytön ja rauhanturvaamisen yhteyttä, epävakaita yhteiskuntia, konfliktinratkaisua ja rauhankäytön koulutusta. Tutkimuksen vahvistamiseksi on syytä luoda rauhankäytön tutkimusklusteri, jossa kehysvastuu on ulkopoliittisella instituutilla, mutta yhteistyötä tehden eri suomalaisten yliopistojen ja tutkimuslaitosten kanssa.

Hallitusohjelmaan

Suomen osallistuminen rauhankäytön edellyttää ensisijaisesti yllämainittujen kansallisten valmiuksien ja osaamisen kehittämistä. Se luo perustan, jolla tulevaisuudessa Suomi voi toimia kokoluokkaansa näkyvämmiin ja onnistuneempiin rauhankäytöstehtävissä. Rauhankäytöskyvyn kehittäminen erityisesti kansallisten valmiuksien näkökulmasta, mukaan lukien rauhankäytön rahoitusmekanismien selvittäminen, olisi kirjattava tulevaan hallitusohjelmaan.

VIITTELUETTELO

- Sivu 11 ¹ Carl G. Jacobsen ja Kai Frithjof Brand-Jacobsen: *Beyond Mediation: Towards More Holistic Approaches to Peace-building and Peace Actor Empowerment* teoksessa Johan Galtung, Carl G. Jacobsen ja Kai Frithjof Brand-Jacobsen: *Searching for Peace. The Road to Transcend*. Pluto Press in association with Transcend. New Edition 2002.
- ² Ibid. 75
- Sivu 12 ³ Sadankomitean Kalle Sysikaski sai syyskuun 2010 ruhtinas Cracen nimeä kantavan Itä-Timorin valtionpalkinnon rauhankäytöstä.
- Sivu 14 ⁴ Ks. Shannon D. Beebe ja Mary Kaldor: *The Ultimate weapon is no weapon – Human security and the new rules of war and peace*. Public Affairs, New York 2010, s. 7-10.
- Sivu 15 ⁵ Norja on pienenä Nato-maana pystynyt toimimaan varsin menestyksellisesti rauhankäytöstehtävissä, joten Nato-jäsenyys sinänsä ei ole este onnistuneelle rauhankäytölle.

The background features several overlapping gears in shades of light blue and green. On the right side, a stylized globe is partially visible, showing continents in green and oceans in light blue. The overall aesthetic is clean and modern, with a focus on mechanical and global themes.

Ajatuksia jotka muuttavat maailmaa.

www.SaferGlobe.fi

ISBN 978-952-67549-0-1 (nid.)
ISBN 978-952-67549-1-8 (PDF)